

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

ȚURCAN Anatolie

TOMA Nadejda

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, în cauza penală privind-l pe

HACHI Teodor xxxxx, *născut la xxxxx,*
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 06.03.2017 – 15.05.2017;

Instanța de apel: 05.06.2017 – 04.10.2017;

Instanța de recurs: 06.12.2017 – 10.01.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni (sediul Dubăsari) din 15 mai 2017, adoptată în procedură simplificată în baza art.364/1 Cod de procedură penală, Hachi Teodor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoarea a fost suspendată pe un termen de probațiune de 4 ani.

Acțiunea civilă înaintată a fost admisă parțial și s-a dispus încasarea de la Hachi Teodor în beneficiul lui Chisnenco Diana a sumei de 33 692,30 lei cu titlu de prejudiciu material, 200 000 lei cu titlu de prejudiciul moral și 5 000 lei cheltuieli judiciare legate

de acordarea asistenței juridice, în total suma de 238 692,30 lei, în rest pretențiile au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Tot prin aceeași sentință, a fost dispusă încasarea din contul inculpatului Hachi Teodor în beneficiul statului a sumei de 79,75 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Hachi Teodor la 06 octombrie 2016 aproximativ la ora 16:18, conducând mijlocul de transport marca „Mitsubishi” model „Space Wagon” cu n/î CS AG - 198, deplasându-se prin s. Corjova, r-nul Criuleni pe traseul asfaltat L-473, din direcția s. Dubăsarii-Vechi r-nul Criuleni spre s. Mălăieștii-Noi r-nul Criuleni, în apropierea stației de transport public, amplasată vizavi de magazinul I.I. „Zagorneanu Eugenia”, în timp ce purta convorbiri telefonice de pe numărul de telefon personal 068383768, astfel încălcând cerințele pct.14 lit.d) al Regulamentului Circulației Rutiere (aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13.05.2009), care prevede că „conducătorului de vehicul îi este interzis să poarte convorbiri telefonice în timpul deplasării”, în timp ce se deplasa cu viteză sporită prin localitate și anume cu viteza de peste 56 km/h, încălcând astfel prevederile pct.47 subpct.1) lit.a) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că „limitele maxime de viteză a vehiculelor pe drumurile publice în localități constituie - 50 km/h” și prevederile pct.45 subpct.1), care prevede că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră și pct.2) conform căruia în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, pct.46 lit.a) al aceluiași regulament, care prevede că conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate, în apropierea trecerii de pietoni a tamponat minorul Chisnenco Daniel a.n.2009, locuitor al s. Corjova, r-nul Criuleni, cauzându-i victimei conform raportului de expertiză medico-legală nr.293D din 03 noiembrie 2016 leziuni corporale care se califică ca vătămare gravă a integrității corporale, în rezultatul cărora ultimul a decedat.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către procuror, avocatul succesorului părții vătămate Pleșca Corneliu și de către succesorul părții vătămate Chisnenco Diana.

3.1. Procurorul a solicitat casarea parțială a sentinței în partea stabilirii pedepsei, și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit căreia inculpatului Hachi Teodor să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce

mijloace de transport pe un termen de 4 ani. A mai solicitat admiterea acțiunii civile înaintată de succesorul părții vătămate Chisnenco Diana și dispunerea încasarea despăgubirilor pentru prejudiciul material în mărime de 53 692,30 lei, prejudiciul moral în mărime de 1 000 000 lei și 5 000 lei pentru asistenta juridică.

În motivarea apelului, acuzatorul a invocat că la stabilirea pedepsei prima instanță nu a ținut cont de gravitatea și urmările infracțiunii săvârșite de către inculpat.

De asemenea, apelantul a menționat că aprecierea primei instanțe asupra faptului că recunoașterea vinovăției reprezintă o circumstanță ce atenuează răspunderea penală este neîntemeiată, deoarece recunoașterea vinovăției, atrage după sine examinarea cauzei în procedură simplificată prevăzută de art.364/1 Cod de procedură penală, și nu poate fi valorificată drept circumstanță atenuantă prevăzută la art.76 alin.(1) lit.f) Cod penal.

Astfel, situația dată se prescrie faptului că aceleași situații de drept i s-a acordat dublă valență juridică.

3.2. Avocatul succesorului părții vătămate Pleșca Corneliu și succesorul părții vătămate Chisnenco Diana au solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit căreia Hachi Teodor să fie condamnat conform art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.364/1 alin.(8) Cod de procedură penală, la pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni, cu executarea pedepsei într-un penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani.

Acțiunea civilă să fie admisă integral și dispusă încasarea de la Hachi Teodor în beneficiul lui Chisnenco Diana a sumei de 33692,30 lei, cu titlu de prejudiciu material, 1 000 000 lei cu titlu de prejudiciul moral și suma de 5 000 lei cheltuieli judiciare legate de acordarea asistenței juridice, în total suma de 1 038 692,30 (un milion treizeci și opt mii șase sute nouăzeci și doi) lei 30 bani.

În motivarea apelurilor, apelanții au indicat motive similare, și anume că la stabilirea pedepsei prima instanță nu a luat în considerație pe deplin faptul că în urma accidentului rutier a decedat o persoană și fapta a fost comisă într-o zonă rurală în timpul zilei.

De asemenea, a indicat că informația din cazierul contravențional demonstrează că inculpatul a fost anterior atras la răspundere contravențională, însă careva concluzii nu a făcut. Mai mult ca atât, în cazul dat prejudiciul material nu a fost recuperat de condamnat.

În partea ce ține de prejudiciul moral, au menționat că suma de 1 000 000 lei este una justificată și care urmează de încasat în favoarea succesorului părții vătămate, or, chiar și suma respectivă nu poate acoperi pe deplin emoțiile prin care a trecut succesorul părții vătămate.

4. Prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, au fost admise parțial apelurile declarate, sentința a fost casată în partea stabilirii pedepsei, cu

pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri potrivit căreia inculpatului Hachi Teodor i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis și cu privarea de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, prima instanță corect a constatat că nu au fost stabilite nici circumstanțe agravante nici atenuante.

De asemenea, prima instanță corect și echitabil i-a aplicat lui Hachi Teodor pedeapsa închisorii pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Totodată, instanța de apel, ținând cont de multitudinea circumstanțelor care descriu infracțiunea respectivă nu consideră rațional faptul că prima instanță a dispus suspendarea executării pedepsei, în acest sens găsim justificare și aplicabile argumentele apelanților.

În aceeași ordine de idei, raționând prin prisma textelor de lege menționate, instanța de apel a statuat că, la stabilirea pedepsei inculpatului Hachi Teodor, prima instanță nu a dat o apreciere cuvenită normelor legale, deși nu a stabilit existența circumstanțelor atenuante sau prezența altor chestiuni a aplicat prevederile art.90 Cod penal, a suspendat condiționat executarea pedepsei stabilite în privința inculpatului - fără a motiva necesitatea soluției respective și fără a da eficiența cuvenită prevederilor art.61 și 75 Cod penal.

La caz, instanța de apel a reținut că urmarea prejudiciabilă în cazul infracțiunii comise este decesul persoanei. Existența unei asemenea urmări prejudiciabile și dispunerea suspendării condiționate pentru comiterea unei astfel de infracțiune implică, de regulă, imposibilitatea restabilirii echității sociale ca scop al pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal.

De asemenea, instanța de apel a mai reținut că, în conformitate cu cazierul contravențional (vol. I, f.d.64), persoana a fost atrasă la răspundere contravențională de 6 ori într-o perioadă de 2 ani pentru nerespectarea regulilor de circulație și de exploatare a mijloacelor de transport, inclusiv pentru comiterea accidentului rutier și depășirea vitezei.

Ținând cont de specificul acestora, statutul victimei și încălcarea sistematică a regulilor de circulație rutieră, instanța de apel a atestat o orientare antisocială stabilă a inculpatului față de respectarea regulilor de circulație rutieră. În cazul unei asemenea orientări antisociale decade raționalitatea neexecutării reale a pedepsei.

Astfel, instanța de apel a considerat că în privința inculpatului nu pot fi aplicate prevederile art.90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În consecință, instanța de apel a atestat că pedeapsa aplicată inculpatului urmează să fie executată real, stabilindu-se astfel o individualizare a pedepsei care este legală, întemeiată, proporțională faptei comise și circumstanțelor reale și personale.

În continuare, referindu-se la argumentele expuse de către apelanți privind latura civilă a hotărârii contestate, instanța de apel a indicat că potrivit art.219 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; 2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum și repararea bunurilor deteriorate; 3) compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală; 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale. Prejudiciul material se consideră legat de săvârșirea acțiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părții vătămate și îngrijirea acesteia; 2) înmormântarea părții vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizațiilor și pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor. La evaluarea cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciul moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc. Respectiv, instanța de apel a constatat că prima instanță corect a stabilit mărimea prejudiciului material, reieșind din faptul recunoașterii acțiunii în această parte, și mărimea cheltuielilor de judecată suportate de succesorul victimei. Ultimul nu a contestat sentința în partea încasării despăgubirilor pentru prejudiciul material și a cheltuielilor de judecată.

În contextul dat, s-a statuat că la stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța de apel urmează să verifice dacă cuantumul prejudiciului moral este în coraport echitabil cu următoarele circumstanțe: nivelul (gradul) suportării de către părinții victimei a suferințelor fizice; vârsta victimei, care, în mod incontestabil, amplifică suferințele morale ale părinților victimei; capacitatea făptuitorului de a recupera prejudiciul moral; condițiile social-economice a societății unde locuiește succesorul victimei; aplicarea uniformă a cuantumului prejudiciului moral în cazuri comparabile.

Reieșind din aceste circumstanțe, instanța de apel a conchis că prima instanță corect și echitabil a stabilit cuantumul prejudiciului moral în cauza respectivă.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, apărătorul susține că la judecarea apelului, instanța de apel a admis încălcarea normelor procesuale.

Conform prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță ori poate da o nouă apreciere probelor din dosar, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.417 alin.(1) pct.8 Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct.222 din Hotărârea Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005 „Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, care stipulează că: „Dacă instanța de apel admite apelul cu rejudecarea cauzei, decizia trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, să indice din ce motive ele urmează a fi reapreciate ori respinse ca probe”. Astfel spus, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept numai la persoana care la declarat, la calitatea acestuia în proces și la persoana împotriva căreia este îndreptat de către jurisdicția de al doilea grad asupra hotărârii primei instanțe. Apelul este și o cale de reformare a hotărârii. În cazul admiterii apelului, hotărârea atacată este desființată integral sau în parte, iar cauza va primi o nouă rezolvare în instanța de apel. În baza apelului se face o nouă judecată în fond a cauzei, apreciindu-se probele din dosar, utilizând-se și posibilitatea administrării de noi probe.

Astfel, contrar prevederilor art.101 Cod de procedură penală, instanța de apel nu a dat apreciere tuturor probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și instanța de judecată era obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Fiind limitată instanța de apel în examinarea, în speță, a cauzei în limitele cerințelor invocate în apel, fiind criticată doar blândețea pedepsei stabilite de către prima instanță, în soluția pronunțată au fost expuse un șir de argumente contradictorii, incorecte și alogice.

Potrivit pct.12 al deciziei contestate „*Colegiul penal reține că individualizarea pedepsei este un proces personal - rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale*”.

În pct.18 al deciziei atacate se arată că „... prima instanță corect a constatat că nu au fost stabilite nici circumstanțe atenuante, nici agravante și corect i-a aplicat pedeapsa de 4 ani închisoare ...”.

Totodată, instanța de apel a constatat ca fiind nerațională aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, suspendarea executării pedepsei.

Potrivit prevederilor art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Nu există prevederi legale care ar permite instanței de apel să caseze sentința primei instanțe pe motiv că soluția este „nerațională”, ci doar dacă este ilegală și neîntemeiată.

Deci, recurentul menționează că instanța de apel eronat a casat sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei inculpatului.

Dispoziția art.90 Cod penal, stabilește foarte clar care sunt condițiile aplicării acestor prevederi, și nici un impediment în aplicarea acestei legi nu s-a stabilit.

Normele de drept aplicate de către instanța de apel (art.art.7, 75, 76, 77 Cod penal) sunt norme care stabilesc regulile de determinare a pedepsei ce urmează a fi aplicate, dar nu se referă la problema aplicării prevederilor art.90 Cod penal și nici nu stabilesc careva condiții imperative în acest sens.

Instanța de apel, întru soluționarea justă a cauzei, are obligația verificării desfășurării juste a procesului penal, or, în conformitate cu prevederile art.409 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, doar atunci când aceste erori au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.

7. Asupra recursului procurorul a depus referință, în care menționează că recursul declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece argumentele invocate nu și-au găsit confirmare în conținutul deciziei contestate, din acest considerent sunt apreciate ca fiind vădit neîntemeiate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Reieșind din conținutul recursului declarat de către recurent, Colegiul penal atestă că recurentul invocă argumente privind individualizarea greșită a pedepsei stabilite inculpatului, și anume că instanța de apel eronat a stabilit că executarea reală a pedepsei stabilite lui Hachi Teodor va duce la atingerea scopului pedepsei penale prevăzut la art.61 Cod penal, invocând eroarea prevăzută la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul invocat în raport cu motivele descrise în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, lipsind temeiul de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Astfel, Colegiul penal consideră neîntemeiat motivul recurentului, precum că instanța de apel eronat a exclus aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, în privința inculpatului Hachi Teodor.

În contextul dat, Colegiul reține faptul că instanța de apel nu a fost de acord cu pedeapsa stabilită de prima instanță, din considerentele că inculpatul prin infracțiune a provocat consecințe grave ireparabile, și anume decesul unei persoane. Existența unei asemenea urmări prejudiciabile și dispunerea suspendării condiționate pentru comiterea infracțiunii implică, de regulă, imposibilitatea restabilirii echității sociale ca scop al pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal.

Mai mult, se menționează că instanța de apel just a reținut că potrivit informației din cazierul contravențional al inculpatului (Vol. I, f.d.64), persoana a fost atrasă la răspundere contravențională de 6 ori într-o perioadă de 2 ani pentru nerespectarea regulilor de circulație și exploatare a mijloacelor de transport, inclusiv pentru comiterea accidentului și depășirea vitezei.

Reieșind din circumstanțele menționate, Colegiul penal concluzionează că soluția instanței de apel de excludere a prevederilor art.90 Cod penal, în privința stabilirii pedepsei inculpatului Hachi Teodor, este justă și întemeiată.

În consecință, Colegiul penal este solidar cu soluția instanței de apel, care a considerat că executarea reală a pedepsei de către inculpat, este o individualizare a pedepsei care este legală și proporțională faptei comise și circumstanțelor reale și personale.

Din considerentele menționate se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct.6) a alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, pedeapsa stabilită inculpatului fiind corespunzătoare limitelor legii, iar din aceste considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat de avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului Hachi Teodor, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Dudulica Liubomir în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Hachi Teodor xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 08 februarie 2018.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

ȚURCAN Anatolie

Judecător

TOMA Nadejda